Zbuciumul sufletelor tenace (III)

On Aprilie 28, 2013

Estimează-ți riguros valoarea de ordin personal și profesional, luând seama la înțelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuți.

Îndreptând totul către un fundal întunecat, prin inducerea unui flux de o anumită frecvență, Gavin Finch răzbate dincolo de simplitatea concluziei. Dincolo de aparențe, dincolo de stratul impenetrabil al imensului zgârie-nori unde suspecții săi își țin la adăpost gândurile și simțirile. Apoi el clasează aceste pulsiuni într-un top al celor mai terifiante temeri, împingându-și suspecții în zona în care rezistența lor este înfrântă. Cufundați parcă într-o transă profundă aceștia sunt nevoiți să scoată la iveală tot adevărul.

Laura Quinn este suspectul principal în cazul furtului de diamante. Încăpățânat, urmând chemarea voinței sale spintecătoare, Finch face legătura între Laura și elementul invizibil. Identifică lucrul desprins din ansamblu prin nesfârșite variații întortocheate și complicate, pe care singur le construiește cu dibăcia unui pescar care încearcă să descopere noi modalități de a prinde rechini. Şi chiar atunci când fenomenul izolat răzbate din întuneric, imediat când simte o dedublare a personalității celui interogat, îl învăluie pe acesta cu un fior de gheață, de umilă resemnare.

Expert în materie de condiționare la nivele profunde, Finch cercetează zidul dintre necunoscut și existent, zidul despărțitor de orice fel de teritoriu. În el totul anunță Renașterea, în timp ce toți suspecții săi resimt Sfârșitul. Așa cum alchimiștii recurg la un limbaj codat și cifrat, la imagini misterioase și hieroglifice, firea enigmatică a lui Finch suscită numeroase îndoieli, trezește neliniști, reacții de îngrijorare în rândul celor supuși nemilosului interogatoriu.

Siguranța lui Finch se află tocmai acolo, în momentele tulburi, de suspans, la care își supune în mod lucid suspecții. Extazul prin care trece în toată această misiune tensionantă, guvernat de niște „legi" care par să protesteze, îl împinge spre zona medie a anchetei. Ordonă atacul, cu artileria grea, obuze și grenade, combinate subtil, până își obosește ținta, până o lasă fără vlagă. Laura cedează presiunii la care o supune Finch și, încet, încet, își dezvăluie caracterul uman slab.

Leadership: Limitele pe care le experimentezi prin căutarea unei relații între natura influenței tale și asumarea constrângerilor pe care ceilalți trebuie să le accepte, provoacă în tine spărtura care înlesnește plonjarea ta în sfera unei conștiințe așezată deasupra realității?

Modelul de ofensivă adoptat în scopul îmbunătățirii accesului la o zonă nouă de influență, prin cablul invizibil al controlului de sensibilitate, prin reglajul presiunii care operează cu precădere la nivel moral și emoțional, producând o adevărată transformare la nivel funcțional, are acea însemnătate a unei resituări a întregii tale persoane în deschiderea către suferința altuia.

Această rară finețe psihologică dezvoltată în scopul revelării unei imense realități, în expunerea sistematică a unor adevăruri vitale, însușite abuziv în propriul folos, se poate transforma într-o compromitere a echilibrului puterii de care trebuie să dai dovadă. Cu alte cuvinte, influența pe care o produci la nivel de conștiință în raport cu oamenii din jur, trebuie acceptată ca o asumare a constrângerii de a fi etichetat drept "Ridicol" sau "Valabil".

Valoarea ta de "atac" la adresa unei conștiințe vinovate de modificări ale adevărului,

acționată prin intermediul voinței de a-ți împlini datoria până la capăt, își exercită întreaga responsabilitate până la ultima fază de implementare a constrângerilor care îți permit să decizi tu singur asupra cursului vieții individului. Dacă te așezi deasupra celorlalți prin însăși modalitatea ta de a deveni o persoană care transmite agresivitate, chiar dacă nu în mod direct, ci la nivel de rațiune, înseamnă să-ți testezi limitele de a te auto-valida drept un individ care nu capitulează de la reguli închistate și nevolnice, dar nici nu demonstrează vreo virtute în "moderație".

Ar fi bine să te gândești dacă nu cumva, lăsându-te purtat de valul puterniciei, leadershipul tău nu alunecă în panta involuției, sau chiar mai rău, spre un blocaj total - acela al incapacității de a te distanța de ceea ce nu poți ierta. Însușirea de a ierta este o caracteristică umană la mare preț în toate, dar nu și atunci când te împiedică în atingerea scopurilor tale.

Nu uita că realitatea este bariera pe care trebuie s-o treci în cazul în care conștiința îți cere să fii de partea adevărului, dar în același timp este un spin plin de venin dacă încalci dreptul celorlalți de a-și susține nevinovăția.

Leadership: Îți măsori eficiența influenței tale din perspectiva unei conștiințe care se vede pe sine ca „aparținătoare" unei categorii de persoane invulnerabile în fața greșelilor, contribuind la înțelegerea virtuții de a-ți realiza cu măiestrie o nouă perspectivă asupra puterii adevărului?

Încearcă să ieși din realitate, fără să te rupi de tot de ea. Dacă alegi iertarea, înseamnă că preferi să fugi de acea formă a experienței de a judeca totul la rece și de a pune degetul pe rană - aceasta este realitatea pe care o confirmă toți liderii care pun accentul pe asumarea responsabilității, asigurând balansul necesar, normal între drepturi și obligații.

Iar dacă alegi ignoranța sau uitarea, puse pe seama fragilității emoțiilor de tip "apropiere-deschidere", acționând mai mult ca facilitator al unei relații profesionale transparente, făcând abstracție de obiectivitatea a ceea ce este în esență o judecată nepărtinitoare, atunci tendința ta va fi cu atât mai mult să crezi că te poți transforma într-un om bun, așa cum se aruncă înainte orbul care vrea să salveze planeta.

Asta ar înseamnă să fugi din realitatea cea mai dură și să te pierzi într-o lume a idealității și moralității pe care ți-a făurit-o din prea multă bunăvoință.

Ca lider ar de ales între două opțiuni tangibile, cărora le poți estima suficient de riguros valoarea în momentul în care îți evidențiezi calitățile: o luptă de răsturnare a dezordinii pentru a se reveni la ordine, sau o prelungire a trăirii spre un deznodământ departe de regrete, dar compromițător. Ia seama la înțelesul pe care îl acorzi întâlnirii cu tine însuți !

Când experimentezi limitele tale extreme, fizice și psihice, poți răspunde cu o atitudine de tip laissez-faire, adică să te implici formal în cursul evenimentelor. Sau cu o atitudine de tip sacrificial, astfel nu vei mai fi un om de temut, ci unul amiabil, dar cu riscul de a fi perceput drept slab. Sau poți să răspunzi cu o atitudine de tip pragmatic-agresiv, ceea ce face din tine o persoană pretențioasă și intransigentă.

Puterea adevărului are ca fundament principal întâlnirea cu tine însuți atunci când ești dispus să-ți regăsești conștiința de sine în coordonatele unui fapt obiectiv care îți sporește virtutea de a trăi în lumea interioară a celorlalți oameni, fără să te simți superior lor.

Zbuciumul sufletelor tenace poate fi înțeles ca o greutate ce atârnă de gâtul suferinței pentru a o scufunda și mai tare, datorându-se atitudinii ferme a liderului care încearcă să ia partea adevărului, și, prin aceasta, fapt ce ajută la redimensionarea optimă a valorii sale. Este de fapt trecerea unui amestec de însușiri prin pânza experiențelor care dau consistență înțelesurilor de "constrângere", „intimidare" și „inhibiție", care numai prin oxidarea cantității lor devin benefice pentru definirea potențialului personal.

* Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/zbuciumul-sufletelor-tenace-III.html